

jeg troer, med den hele Forsamling, — thi det var vist det, der i hans Foredrag saa magtigt bevægede hele Forsamlingen, — den Gru og den Affky, som han udtalte mod Børns Mishandling i religiøs Henseende, som ved Bestemmelserne i den foreliggende Paragraph syntes ligesom at gives en Berettigelse. Og jeg deler fremdeles med den høitærede Taler, der nyligt satte sig (Treschow), den Gru og Affky, han udtalte for, at vi skulde paa dette Gebeet anvende Romerretten, og vel endog ikke blot som den overgive Barnet med Hud og Haar, men med Sjæl og Legeme, til Faderens eller Moderens eller Begges Løner. Men jeg maa tillade mig at slutte mig aldeles til den høitærede Cultusministers Udtalelse, dette Punkt angaaende, med den Bemærkning, at det stillede Ændringsforslag aldeles ikke afhjælper denne Bænkselighed, men kun forsøger paa at ville forebygge den i et ganske specielt underordnet, forholdsvis ubestrikelig sjeldent, Tilfælde, medens det forøvrigt lader den staae, saaledes som vi have den midt iblandt os lige til denne Dag. Nogle Exempler ville maaskee tjene til at oplyse denne Sag. Den høitærede Forslagsstiller talte om Personer, der vare 3 Gange døbte, og jeg har netop boet i den Egn, hvor det er foregaaet, og havt med Folk at gjøre, der vare een Gang døbte og to Gange ombøbte. Men det maa derved ikke forglemmes, at de vare oprindelige Medlemmer af den lutheriske Kirke, og altsaa, man antage Ændringsforslaget eller ikke, have de havt og ville fremdeles have denne Ret, at, hver Gang de falde paa at lade sig vrangdøbe eller ombøbe, tage de deres Børn med sig; thi det have de gjort uden Videre, og kunde gjøre det uden Videre, just fordi den Straf, der, efter Lovgivningen skulde komme over dem for deres egen Udtrædelse af Statskirken, var et Tyranni, der ikke kunde overholdes, og, idet man ikke kunde holde fast paa den, kunde man heller ikke forebygge de øvrige Virkninger af deres Udskiftelser i saa Henseende. Jeg skal fremdeles tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvis man f. Ex. vilde tænke sig, at et Par Forældre, begge af den lutheriske Kirke, bleve baptistisk findede paa den Tid, da deres Barn var omtrent 13—14 Aar, og altsaa, efter vor Kirkes Skik, skulde confirmeres,

vilde, hvis man anvendte og gennemførte den høitærede Forslagsstillers Betragtningssaaede paa deslige Forhold, deraf udspringe den Følge, at saa skulde et saadant Barn ikke have Lov til at følge med Forældrene, men tvinges til at lade sig confirmere mellem sit 14de og 19de Aar efter de bestaaende Regler. Det vil altsaa sige: saa skulde den aandelige Mishandling finde Sted, at Fader og Moder kunde sige til ham: det er et Aandstyranni, der udøves mod os og Dig, Du, som ogsaa føler Dig tiltalt af vor Mening; men — hvad gjør man ikke, for at undgaae borgerlig Mishandling — gaae alligevel ind i Kirken, og aflæg (jeg vil ikke her sige en Ed; thi Confirmationsløftet er ingen Ed, men dog) aflæg et høitideligt Løfte, gaae altsaa derhen, og bekræft det, de falde dit Daabsløfte, — Du veed jo nok, at Du endnu slet ikke er virkelig døbt, men det er nu Regeringens Dasse, — gaae altsaa trostigt derhen, og sig, at Du „vil holde dit Daabsløfte til din sidste salige Ende“, og saa ere vi ferdige med denne Sag. Jeg spørger, om det ikke er aandelig Mishandling. Paa samme Maade vilde det, efter den ærede Forslagsstillers Betragtningssaaede, komme til at gaae med det Romersk-Katholske i Henseende til Nadderer. Tage vi et Par lutheriske Forældre, der gaae over til den katholske Kirke, og Barnet just skal confirmeres, saa sige Forældrene naturligtvis: Vi maae frabede os, at Barnet confirmeres og gaaer til Alters paa lutherisk; thi han maa, efter vor Betsjendelse, kun nyde Brødet. Men, følger man det af den høitærede Taler foreslaaede Princip, og holder desuagtet fast paa Barnet, saa vil det jo paa andet Danck sige: Første Gang, Barnet føres til Herrens Alter, første Gang, det indbydes til at deelagtiggjøres i Herrens Legeme og Blod, føres det derhen under Paavirkning af Forældrene, som sige til Barnet: „Det er en afskyelig Synd, Du begaaer, idet Du som Læg nyder Kalken i den hellige Nadder“, og idet begge Parter, baade den lutheriske og den katholske Præst, ere i Begreb med, med Apostelen Pauli Ord at tilraabe det: „Begaae dog ikke Synd, idet Du fremtræder for Alteret! Pas paa, at Du har et reent Sindelag, naar Du fremtræder for Herrens Ansigt; thi, hvis